

- Бог и пресвета Богородица да закрилят нашата Анна!  
Стражите я гледаха настръхнали.

Не беше ли това самата чума? Препречиха копия пред нея.

Петър извърна глава. Някой му махаше бързо и тревожно през прозореца на палата. Той забрави за какво е дошъл там, спусна се с натежало сърце назад.

- Заради Тамара, заради малката Тамара... Поне за нея имай милост... - простена нещо в него.

И ръката на младия богомил неволно се дигна към челото в светия жертвен знак на кръста.

## 33

Когато зърна пристигания откъм север конник, който залигаше от умора, с преbledнaло лице и изплашени, широко отворени очи, Иоан Асен почувствува като че гавелота се забива в гърдите му.

Той остави войводите си и бързо се запъти към гонцията, който бе слязъл от коня и го чакаше, прегънал коляно на земята, свел чело в дълбоко смущение.

Монголите ли бяха нахлули през Истъра? Наистина ли мор бе запалил престолнината? Напоследък из войската се носеха толкова различни мълви и одумки.

- Говори, Темелко! Скоро!

Гонцията побледня още повече. Изглежда страховито царя, сякаш бе виновен за вестта, която носеше.

- Патриархът почина, царство ти!

Вестта се разпръсна с бързината на мълнията из цялото бранно поле. Войводи и войскари почнаха да се трупат около самодържеца, да разпитват гонцията, да се кръстят в дълбока покруса.

Светият старец Иоаким...

Великият постник...

Най-чистият, най-скромният, най-мъдрият измежду всички мо-